

גיא צייב 66"
 אפלי קינאל
 סמיסון 14

הנשר והתפרפרת

אל תזלזל בשום אדם:
 שקל כל עצה כבכר-ראש

הנשר, שנקלע עם רעיתו לחרש,
 חמד את המקום בשביל הכות בו שרש.
 הניג הפלכותי אנה למושבו
 אלוו אחר - עגור, גבה לתפארתו.
 רבו נגשו לבנות קנם על הצפרת
 קשכרי הגוזלים הקתידים לבוא.

שקעה על כך התפרפרת
 ואת הנשר היא מתהרת:
 "אודיך דהננקה:
 על אף צורה קל-כך נאה,
 העץ לקו אינו צלם,
 כי בא רקב בשרשיו:
 אכן עיר-מקרה יפוי הוא בהקרתם -
 נצנתי, שויט, שריא תטרח לשואו"

אך הנאה לקבוד הנשר
 לחיות מפי תפרפרת:
 וכליום לשוא מהקה כל פה שר
 לעין-הנשר הקמיה:

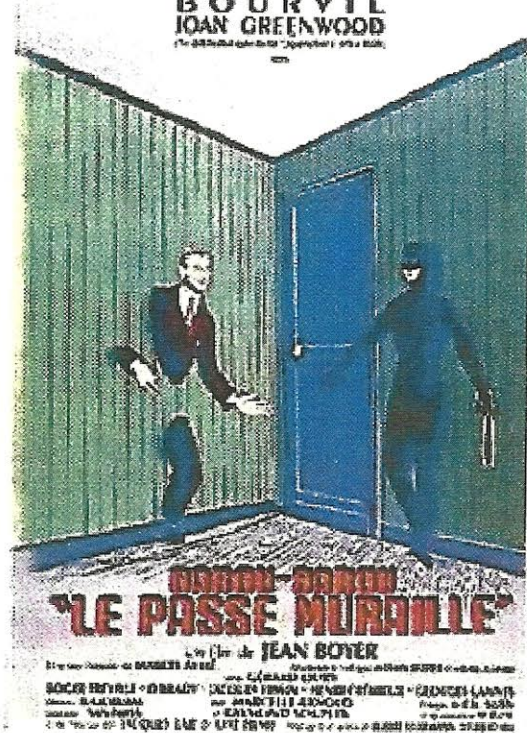
יממתי בקלל התחירו
 תפרפרות, קלא-רשות,
 לתחוב חטמן בסוד-מלכות?
 ובכן, מקלי השיב אפילו
 קיוצצהו המספן,
 חנך המלך את הנון.

מקץ ימים מספר זכה היוג לנחם:
 בקון ישבה האם עם גוזליה יחד.
 אך מה היתה הסוף?

בשוב הנשר-אב
 עם ארחה שמנה ממעופי הציד,
 ראה: נפל העץ - נרף בשעת המיט
 את רעיתו וגוזליו.
 "אבוי!" - זעק מרה - בפוני אמלתי!
 מה אכזרי ענשי על חטא היותה,
 אשר אטמה אונני לקול האזהרה!
 אך כלום שערתי ופצלתי
 כי תפרפרת מסבנה
 משיא עצה נאמנה?"

- חכמת מספן בוויה" - אגרה התפרפרת:
 "לילא בוימ לי זכרמ בנואי,
 כי בעמקי-קרע אחרפור מחליתי.
 ער-כן גם שרשים נגלים לי במחירת:
 ולפי השרש הטמיר
 שר קל אינן יפה-אמיר,
 הרבה יותר נהיר לחו לי -
 אם הוא בריא או יש בו חלי".

"האיש שבקיר" כשיר מחאה

כלים לאינן ביה לך
 זכיל באבול
 ואפול צייב הקאויקם
 לם פבלגא-סיוניה...

בתוך הקיר עומד אדם,
 בדד בדד עומד הוא שם,
 מי מכיר את האיש שבקיר.
 האיש עומד בקיר מזמן,
 אינו יכול לצאת מכאן,
 מי מכיר את האיש שבקיר.
 האיש קטן הקיר ענק,
 האיש חלש הקיר חזק,
 מי מכיר את האיש שבקיר,
 האיש לוחש בקול שקט,
 אני רוצה לצאת לצאת,
 מי מכיר את האיש שבקיר.
 קולו גווע קולו נדם,
 האשאר שם לעולם,
 מי מכיר את האיש שבקיר.

